

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619010193
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3619010193.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Mariána Dunčka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. marca 2020 prejednal sťažnosť odsúdeného

C. K.,

nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom L., B. č. XXX/XX,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1Nt/16/2019 zo dňa 11.12.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/61/2015 zo dňa 04.04.2016 bol odsúdený C. K. uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., pretože dňa 20.11.2014 v čase o 08.45 hod v Partizánskom na ulici Y. pri predajni Selekttra, ako vodič motorového vozidla KIA Ceed SV, EČ: G červenej farby stojaci s vozidlom na vozovke v pravom jazdnom pruhu v smere do centra mesta G., začal s motorovým vozidlom cúvať v snahe prejsť priamo vzad, aby následne mohol zaparkovať v parkovacom boxe na kolmé parkovacie miesto predajne Selekttra nachádzajúceho sa po jeho ľavej strane, kedy pri tom porušil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. g) a v § 22 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, a to závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. c), písm. t) citovaného zákona, a to tým, že pri priamom cúvaní nevenoval dostatočnú pozornosť situácii za vozidlom, nakoľko nespozoroval a ohrozil chodkyňu prechádzajúcu z chodníka po jeho ľavej strane od predajne Selekttra cez ľavý jazdný pruh, poza jeho motorové vozidlo, smerom k chodníku na pravej strane vozovky, čím došlo ku kontaktu zadnej časti cúvajúceho motorového vozidla s chodkyňou D. E., pričom chodkyňa padla hlavou na chodník, následkom čoho utrpela kraniocerebrálne poranenie s krvácaním do mozgu, v dôsledku čoho dňa 14.12.2014 v čase o 06.50 hod. v Nemocnici na okraji mesta, n.o. Partizánske zomrela.

Krajský súd v Trenčíne následne uznesením sp. zn. 2To/59/2016 zo dňa 27.09.2016 tento rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (odvolanie podal odsúdený). V odôvodnení krajský súd okrem iného uviedol, keďže odsúdený v odvolacom konaní predložil nový dôkaz - znalecký posudok znalca z odboru doprava cestná Ing. Belobraďa (č. 22/2016), ktorý spochybňoval závery znaleckého posudku do konania pôvodne pribratého znalca z odboru doprava cestná Ing. Gondžára, CSc., vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, a preto je potrebné vykonať aj tento nový znalecký posudok a vyhodnotiť ho spolu s ďalšími dôkazmi v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.

Po doplnení dokazovania na základe pokynov odvolacieho súdu následne Okresný súd Partizánske rozsudkom sp. zn. 2T/61/2015 zo dňa 19.04.2017 opätovne uznal odsúdeného C. K. vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., už na mierne pozmenenom skutkovom základe, že dňa 20.11.2014 v čase o 08.45 hod v G. na ulici Y. pri predajni Selektra, ako vodič motorového vozidla KIA Ceed SV, EČ: PD XXX DL, červenej farby stojaci s vozidlom na vozovke v pravom jazdnom pruhu v smere do centra mesta G., začal s motorovým vozidlom cúvať v snahe prejsť priamo vzad, aby následne mohol zaparkovať v parkovacom boxe na kolmé parkovacie miesto predajne Selektra nachádzajúceho sa po jeho ľavej strane, kedy pri tom porušil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. g) a v § 22 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, a to závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. c), písm. t) citovaného zákona, a to tým, že pri priamom cúvaní nevenoval dostatočnú pozornosť situácii za vozidlom, nakoľko nespozoroval a ohrozil chodkyňu D. E. prechádzajúcu z chodníka po jeho ľavej strane od predajne Selektra cez ľavý jazdný pruh, poza jeho motorové vozidlo, do pravého jazdného pruhu smerom k chodníku na pravej strane vozovky, pričom v príčinnej súvislosti s ohrozením chodkyne obžalovaným táto padla hlavou na chodník, následkom čoho utrpela kraniocerebrálne poranenie s krvácaním do mozgu, v dôsledku čoho dňa 14.12.2014 v čase o 06.50 hod. v Nemocnici na okraji mesta, n.o. Partizánske zomrela. Za to mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého mu odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň mu uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 24 mesiacov.

Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 2To/51/2017 zo dňa 07.09.2017 odvolanie odsúdeného voči tomuto rozsudku ako nedôvodné zamietol.

Uznesením súdu prvého stupňa bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného C. K. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne odsúdený sťažnosť písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Uviedol, že súdy v pôvodnom konaní opreli svoje rozhodnutia o skutkové zistenie, že poškodená D. E. spadla, v dôsledku čoho došlo k jej zraneniu a usmrteniu, a to bolo v príčinnej súvislosti s tým, že ju ohrozil pri nesprávnom vedení motorového vozidla. Do konania predložil Doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 22/2016 znalca Ing. Belobrada, ktoré považuje za nový dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. Vyplyvajú z neho aj nové skutočnosti, ktoré neboli súdu prvého stupňa prv známe a ktoré sú spôsobilé privodiť v spojitosti s už vykonanými dôkazmi iné rozhodnutie o jeho vine (resp. oslobodenie spod obžaloby). Toto doplnenie znaleckého posudku vychádza z toho, že medzi jeho motorovým vozidlom a poškodenou D. E. ku kontaktu nedošlo, čo korešponduje aj so skutkovými závermi súdov. Otázkou zostalo len to, či pád chodkyne a jej smrť sú alebo nie sú vzhľadom na všetky okolnosti veci v priamej príčinnej súvislosti s jeho technikou jazdy. Dodal, že chodkyňa D. E. sa pri potknutí nachádzala mimo jazdnej dráhy vozidla a pohybovala sa dvojnásobnou rýchlosťou, ako bola rýchlosť jeho motorového vozidla pri cúvaní. Pri tak nízkej rýchlosti vozidla a pri dodržaní elementárnej pozornosti pri prechádzaní cez cestu mimo priechodu pre chodcov mali a mohli obe chodkyne tak pomalý pohyb jeho motorového vozidla registrovať a nemali tak dôvod ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti domnievať sa, že by mali byť motorovým vozidlom ohrozené. Preto nevznikla v dôsledku pohybu motorového vozidla ani príčina na pád chodkyne D. E.. Podľa jeho názoru súdy vychádzali v pôvodnom konaní z rýchlosti jeho motorového vozidla pri cúvaní 5 km/h (znalecký posudok Ing. Gondžára, CSc.), teda viac ako dvojnásobnej, ako bola jeho skutočná rýchlosť ustálená znalcom Ing. Belobradom. Zastáva preto stanovisko, že táto skutočnosť je podstatná, pretože umožňuje dospieť pri posudzovaní porušenia jeho povinností a povinností chodkýň k záveru, že nie on, ale chodkyne porušili povinnosti pri prechádzaní cez vozovku tým, že sa vôbec nevenovali dopravnej situácii. Mohli byť preto aj prekvapené výsledkom svojej vlastnej nepozornosti a nezodpovednosti a bez ohľadu na ich neohrozenie ani neobmedzenie jeho motorovým vozidlom nemohli vyhodnotiť dopravnú situáciu správne. Preto reagovali na jeho motorové vozidlo nesprávne. Táto nová skutočnosť - podstatne nižšia cúvajúca rýchlosť jeho motorového vozidla tak vylučuje doterajší záver súdu o dôvodnosti pocitu, resp. stavu ohrozenia poškodenej D. E.. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby povolil obnovu konania v trestnej veci Okresného súdu Partizánske pod sp. zn. 2T/61/2015.

Krajský súd v Trenčíne primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného C. K. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Vykonal na ňom aj pre svoje rozhodnutie potrebné dokazovanie a vykonané dôkazy správne vyhodnotil.

Krajský súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že inštitút obnovy konania predstavuje (legálny) zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, ktorý inštitút umožňuje súdu ako orgánu verejnom moci konať a rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolenie obnovy konania (ako mimoriadneho opravného prostriedku), ktoré skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, je odstránenie možných justičných omylov. Preto možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadriadenosti verejného záujmu na spravodlivom súdnom rozhodnutí nad verejných záujmom na právnej istote.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností, alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti, alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nemusi ísť o absolútnu istotu), že tieto novo zistené skutočnosti, alebo dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného (návrh na obnovu konania vo svoj prospech podal odsúdený). Obe tieto podmienky musia byť splnené však súčasne.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd nepovažuje doplnenie č. 1 znaleckého posudku znalca Ing. Gabriela Belobrada č. 22/2016 za nový dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., ktorý nebol súdu skôr známy a ktorý by bol zároveň aj spôsobilý zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného.

Závery tohto znalca v predloženej doplnení jeho znaleckého posudku sa v podstatnej miere nelíšia od jeho skorších záverov, ktoré prezentoval v základnom trestnom konaní (vo svojom znaleckom posudku a aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní). Jeho závery tak brali do úvahy v rámci hodnotenia dôkazov už súdy oboch stupňov v základnom konaní a riadne sa s nimi aj vysporiadali v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., ako je to zrejme z ich rozhodnutí v tejto veci. Dokonca už vyhodnocovali aj jeho tvrdenie, že motorové vozidlo odsúdeného cúvalo pomaly, slimačím tempom, rýchlosťou cca 2-3 km/hod, a vzhľadom k tejto jeho rýchlosti preto odsúdený chodkyne neohrozoval. Tiež na základe vykonaného dokazovania vyhodnotili aj to, že obe chodkyne zrejme k vzniku dopravnej nehody tiež prispeli svojou nepozornosťou, keďže neupriamili pozornosť na naštartované motorové vozidlo odsúdeného nachádzajúce sa na vozovke, ku ktorému sa šikmým prechádzaním (nesprávnym spôsobom, pretože chodec je povinný prechádzať cez cestu kolmo) cez cestu blížili.

Z uvedeného dôvodu preto súd prvého stupňa správne odmietol vykonať na verejnom zasadnutí aj dôkaz spočívajúci vo výsluchu znalca Ing. Gabriela Belobrada k záverom jeho doplnenia znaleckého posudku. Znalec vo všeobecnosti nie je oprávnený riešiť právne otázky ani robiť právne závery. Znalec teda nemôže určiť vinníka dopravnej nehody, resp. nemôže povedať, kto z účastníkov cestnej premávky spáchal trestný čin. Takýto záver môže vyriešiť len súd.

Rozhodnutie o vine odsúdeného bolo pritom v základnom konaní založené na závere právnom, ktorý spočíval v ohrození alebo hej chodkyne D. E. cúvajúcim motorovým vozidlom odsúdeného smerom k nej. Pokiaľ by sa odsúdený ako vodič motorového vozidla riadne presvedčil, či je cesta za jeho motorovým vozidlom voľná a mal prehľad o dianí na ceste z ľavej strany a za sebou, musel by obe chodkyne zbadáť a reagovať na ne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odsúdený nemal žiadny prehľad o tom, čo sa deje za jeho motorovým vozidlom, až kým s ním nezastavil, a to až po tom, čo na neho skríkla jeho spolujazdkyňa R. D.. Samotná skutočnosť, že v dôsledku reakcie na jeho cúvajúce motorové

vozidlo došlo aj k skoršiemu pádu chodkyne X. E., je dôkazom, že jeho pohybujúce sa motorové vozidlo poškodenú D. E. pri cúvaní skutočne ohrozilo a táto na to nemohla vzhľadom k svojmu veku (adekvátne) reagovať, napr. uskočením.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia tak vyplýva, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného C. K. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

Krajský súd sa v plnej miere stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, ktoré považuje za vecne správne a zákonné. Sťažnostné námietky odsúdeného sú len opakovaním dôvodov uvedených v návrhu na povolenie obnovy konania, s ktorými sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov je aj krajský súd toho názoru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania. Sťažnosť odsúdeného preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.